

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Mgr. Václava Trajera ve věci

navrhovatele: **F.H.**, narozen „X“,
bytem „X“,
zastoupen Mgr. Pavlem Černým, advokátem Frank Bold Advokáti, s. r.

o.,
sídlem Údolní 567/33, 602 00 Brno,

proti
odpůrci: **Obec Malé Březno**,
sídlem Malé Březno 1, 400 02 Ústí nad Labem 2,
zastoupen Mgr. Bc. Milanem Fricem, LL.M., advokátem,
sídlem Mostecká 169, 434 01 Most,

o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy – Územního plánu obce Malé Březno, ze dne 28. 12. 2012, č. j. 1/2012,

takto:

I. Územní plán obce Malé Březno ze dne 28. 12. 2012, č. j. 1/2012, se pro nezákonnost a vady řízení ruší v částech vymezujících:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

- 1) plochu trvalého travního porostu na pozemcích parc. č. „X“ a č. „X“ v k. ú. x
 - 2) plochu smíšenou obytnou na pozemku parc. „X“ v k. ú. x,
 - 3) plochu orné půdy na pozemcích parc. č. „X“ a parc. č. „X“ v k. ú. x,
 - 4) plochu ostatní vodní plochy na pozemcích parc. č. „X“ a parc. č. „X“ v k. ú. x,
 - 5) plochu ostatní plochy na pozemku parc. č. „X“ v k. ú. x,
 - 6) hlavní využití, přípustné využití, podmíněčné využití a nepřípustné využití pozemků zařazených do ploch zemědělských,
 - 7) plochu bydlení B8,
- a to dnem právní moci tohoto rozsudku.

II. V řízení o návrhu a kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 5. 2016, č. j. 40 A 2/2016-50, je odpůrce **povinen** zaplatit navrhovateli náhradu nákladů řízení v částce **30 570 Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Navrhovatel se v návrhu na zrušení opatření obecné povahy podaném v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení Územního plánu obce Malé Březno, vydaného usnesením Zastupitelstva obce Malé Březno ze dne 28. 12. 2012, v částech vymezujících:
 - 1) plochu trvalého travního porostu na pozemcích parc. č. „X“ a č. „X“ v k. ú. x,
 - 2) plochu smíšenou obytnou na pozemku parc. č. „X“ v k. ú. x,
 - 3) plochu orné půdy na pozemcích parc. č. „X“ a parc. č. „X“ v k. ú. x,
 - 4) plochu ostatní vodní plochy na pozemcích parc. č. x a parc. č. x v k. ú. x
 - 5) plochu ostatní plochy na pozemku parc. č. „X“ v k. ú. x,
 - 6) hlavní využití, přípustné využití, podmíněčné využití a nepřípustné využití pozemků zařazených do ploch zemědělských,
 - 7) plochu bydlení B8.

Návrh

2. Ve svém návrhu navrhovatel zrekapituloval obsah svých námitek uplatněných v průběhu přijímání územního plánu a způsob jejich vypořádání.
3. Následně navrhovatel dovodil, že jeho aktivní legitimace k podání návrhu na zrušení části územního plánu se odvíjí od skutečnosti, že je vlastníkem pozemků parc. č. „X“ „X“ vše v k. ú. x, a od skutečnosti, že je osobou podnikající v zemědělství. Navrhovatel poukázal na skutečnost, že pozemky v jeho vlastnictví byly v napadeném územním plánu zařazeny do ploch se způsobem využití smíšená obytná, orná půda, trvalý travní porost, ostatní plocha či vodní plocha, a to aniž by bylo reflektováno jejich stávající využití jako zemědělských pozemků, popřípadě zohledněny záměry navrhovatele nakládat s uvedenými pozemky jako se zemědělskými. V této skutečnosti spatřuje navrhovatel záměr odpůrce omezit jeho aktivity v oblasti zemědělství. Navrhovatel se cítil být dotčen postupem odpůrce na svých vlastnických právech, zejména na právu užívat své pozemky, jakož i na svých právech na řádné projednání podaných námitek. Navrhovatel tvrdil, že vydáním napadeného územního plánu byl zkrácen na svých právech a že obsah napadeného územního plánu je v rozporu se zákonem. Současně navrhovatel tvrdil, že byl zkrácen na svých právech i Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

postupem orgánů odpůrce při pořizování napadeného územního plánu, přičemž porušení procesních práv navrhovatele mohlo mít a mělo za následek dotčení jeho hmotných práv, od nichž odvíjí svou aktivní procesní legitimaci.

4. Navrhovatel považoval vypořádání některých jím uplatněných námitek za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. V rámci námítky I. uplatněné při přijímání územního plánu se navrhovatel domáhal zařazení svých pozemků parc. č. „X“ (v návrhu územního plánu vedeny jako plochy s rozdílným způsobem využití), „X“ (v návrhu územního plánu vedena jako plocha trvalého travního porostu) a „X“ (v návrhu územního plánu vedena jako plocha orné půdy) vše v k. ú. x do ploch zemědělských. V rámci námítky III. se domáhal, aby pozemek parc. č. „X“ vedený v návrhu územního plánu jako plocha orné půdy) a pozemek parc. č. „X“ (vedený v návrhu územního plánu jako ostatní vodní plocha) vše v k. ú. x byly zařazeny do plochy zemědělské. V rámci námítky IV. se domáhal, aby pozemek parc. č. „X“ (vedený v návrhu územního plánu jako ostatní vodní plocha) v k. ú. Malé x byl zařazen do plochy zemědělské. V rámci námítky V. se navrhovatel domáhal, aby pozemky parc. č. „X“ a „X“ (v návrhu územního plánu vedené jako ostatní plochy) vše v k. ú. x byly zařazeny do ploch zemědělských. Navrhovatel poukázal na skutečnost, že v rámci vypořádání jeho námítky I. odpůrce uvedl, že lze *„souhlasit se změnou využití pro pozemky par. č. „X““*. Při vypořádání námítky III. připustil odpůrce možnost částečně námitce vyhovět, když uvedl, že *„doporučuje případně zahrnout do ploch pro zemědělskou výrobu pouze pozemek par. č. „X““*. Při vypořádání námítky IV. odpůrce uvedl, že požadavku navrhovatele *„je možno vyhovět v návaznosti na bod III.“* Při vypořádání námítky V. odpůrce připustil její částečné vyhovění a konstatoval, že námitce *„je možno vyhovět pouze v části za Okály“*. V rozporu s tímto vypořádáním však odpůrce ani jediné ze shora uvedených námitek navrhovatele nevyhověl, a to ani v části, a nezohlednil jejich obsah v přijatém územním plánu, a to aniž by jakkoliv svůj odklon od obsahu vypořádání námitek odůvodnil. Navrhovatel trval na tom, že na odůvodnění rozhodnutí o námitkách, které je součástí odůvodnění územního plánu, je nutno klást stejné požadavky jako na jakékoli jiné správní rozhodnutí – musí z něho tedy být seznatelné, z jakých důvodů považoval odpůrce námítky navrhovatele za liché, mylné či vyvrácené, nebo proč považuje skutečnosti předkládané navrhovatelem za nerozhodné, nesprávné nebo vyvrácené. Odůvodnění rozhodnutí o námitkách pak musí odpovídat výroku rozhodnutí o námitkách. Navrhovatel trval na tom, že odůvodnění vypořádání námitek navrhovatele je ve vzájemném rozporu s výrokem o vypořádání jednotlivých námitek. Tato skutečnost dle navrhovatele způsobuje nepřezkoumatelnost územního plánu v dotčených částech pro jeho nesrozumitelnost.
5. Navrhovatel v námitce VIII. nesouhlasil s umístěním plochy pro občanské vybavení na pozemku parc. č. „X“ v k. ú. x, jelikož na tomto pozemku byl v roce 2008 vybudován park, který stál obec nemalé finanční prostředky. Navrhovatel nesouhlasil s tím, aby tento vybudovaný společenský prostor byl zahušťován občanskou vybaveností. V námitce IX. navrhovatel jako vlastník sousedního pozemku brojil proti vymezení plochy pro bydlení B8, neboť tato plocha byla vymezena na území, na němž se nachází podpovrchová skládka odpadu, kdy dochází k vyplachování škodlivin z této skládky a průsaku na pozemek navrhovatele. Jelikož měl navrhovatel obavy z dalšího zhoršování situace, vyjádřil svůj nesouhlas s jakoukoliv stavební činností na těchto pozemcích až do odstranění předmětné skládky. Uvedené námítky vyhodnotil dle navrhovatele odpůrce zcela nesprávně jako připomínky. Navrhovatel trval na tom, že pokud byl již jednou navrhovatel uznán za Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

osobu oprávněnou podat vůči návrhu územního plánu námitky, nelze jeho podání v části posuzovat v režimu vypořádání námitek a v části v režimu vypořádání připomínek. Rozhodujícím kritériem pro posouzení výhrady proti návrhu územního plánu jako námitky nebo jako připomínky je dle navrhovatele výhradně osoba podatele, a nikoli jiná skutečnost jako obsah výhrady či její kvalita. Ačkoli se navrhovatel ve vztahu k výhradě týkající se plochy B8 dovolával vlastnictví sousedního pozemku, posoudil odpůrce i tuto výhradu pouze jako připomínku, kterou označil za neadekvátní. Přestože při vypořádání této připomínky odpůrce uvedl, že v textu bude doplněna poznámka o tom, že se jedná o území staré skládky, tato poznámka se v rámci kapitoly C části 1 napadeného územního plánu, která se věnuje také vymezení nových zastavitelných ploch, neobjevuje. Navrhovatel zdůraznil, že dle jeho názoru, pokud je s ohledem na podpovrchovou skládku již nyní zřejmé, že jakoukoliv výstavbou bydlení v ploše B8 dojde k dalšímu průsaku odpadních vod ze skládky na navrhovatelův pozemek, který je užíván k zemědělství, a zároveň bude zabráněno bezproblémovému odstranění podpovrchové skládky z plochy B8, je třeba se již v řízení o územním plánu zabývat tím, jak těmto následkům bude předejito. Navrhovatel trval na tom, že v rámci vypořádání jeho námitky se odpůrce neměl zabývat toliko otázkou, zda na uvedené ploše lze v souladu s platnou legislativou stavět, ale bylo třeba rovněž se zabývat otázkou, zda podpovrchová skládka na předmětné ploše výstavbě s ohledem na možný zásah do práv navrhovatele nebrání.

6. Dále navrhovatel uvedl, že svými námitkami se domáhal, aby některé jeho pozemky byly přeřazeny z nově navrhovaného způsobu využití do ploch zemědělských. Navrhovatel totiž jako podnikatel v zemědělství má zájem na tom, aby jeho pozemky byly plně upotřebitelné v rámci jeho hospodářské činnosti. Všechny dotčené pozemky přitom navrhovatel již v době projednávání napadeného územního plánu k zemědělské činnosti skutečně využíval. Žádné z námitek navrhovatele odpůrce nevyhověl a pozemky ponechal v zařazení jako plochy smíšené obytné, ostatní vodní plochy, plochy trvalého travního porostu či plochy orné půdy. Navrhovatel ve svých námitkách brojil proti tomu, aby úpravou v novém územním plánu byl omezen v užívání svých vlastních pozemků stávajícím či zamýšleným způsobem. Pokud hodlal odpůrce námitkám navrhovatele nevyhovět, měl své rozhodnutí podrobně odůvodnit, což dle navrhovatele neučinil. Postup odpůrce je dle navrhovatele v rozporu se zásadou proporcionality. Navrhovatel trval na tom, že zařazení jeho pozemků do ploch s jiným než stávajícím využitím nemůže sledovat legitimní cíl. Za legitimní cíl totiž nelze považovat zamezení navrhovateli v další jeho zemědělské činnosti.
7. Dále navrhovatel namítal, že vymezení přípustného využití zemědělských ploch stanovené v textové části napadeného územního plánu neodpovídá zcela § 14 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“). Navrhovatel se domáhal, aby objekty pro zázemí zemědělské techniky nebyly v takových plochách připouštěny pouze podmíněčně na základě individuálního posouzení každého případu, nýbrž aby byly tyto objekty pro zázemí zemědělské techniky povolovány jako hlavní využití zemědělských ploch. Rovněž navrhoval zařadit do přípustného využití zemědělských ploch možnost výstavby technické a dopravní infrastruktury pro zemědělství. Odpůrce se však vůbec nezabýval otázkou, že vymezení využití ploch zemědělských není v souladu s vyhláškou č. 501/2006 Sb. Dle navrhovatele odpůrce obešel zákon tím, že pozemky sice zařadil do plochy názvem odpovídající vyhlášce, avšak učinil Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

tak patrně toliko z důvodu, aby nemusel odůvodňovat přípustné využití těchto ploch ve smyslu § 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Navrhovatel trval na tom, že odpůrce využití ploch zemědělských v rámci územního plánu upravil tak, že není s uvedenou vyhláškou slučitelné. Navrhovatel trval na tom, že pokud při tvorbě územního plánu není převzata terminologie a regulace upravená ve vyhlášce č. 501/2006 Sb., musí taková skutečnost být řádně odůvodněna. Takové odůvodnění však v případě napadeného územního plánu absentuje.

8. Dále navrhovatel namítal, že územní plán neobsahuje podmínky pro využití ploch orné půdy, ploch trvalého travního porostu a ostatních vodních ploch. Navrhovatel trval na tom, že v rámci grafické části územního plánu jsou obsaženy plochy s rozdílným využitím „orná půda“, „trvalý travní porost“ a „ostatní vodní plocha“. V rámci hlavy II. části druhé vyhlášky č. 501/2006 Sb. však takové plochy vymezeny nejsou. Vymezení ploch s odlišným využitím oproti plochám uvedeným ve vyhlášce je nutno v územním plánu řádně odůvodnit. Ovšem textová část územního plánu dle navrhovatele odůvodnění vymezení těchto ploch neobsahuje a neobsahuje ani informace o tom, jaké využití pozemků zařazených do těchto ploch je přípustné, nebo nepřípustné. Navrhovatel trval na tom, že textová a grafická část územně plánovací dokumentace musí být ve vzájemném souladu, neboť rozpor mezi textovou a grafickou částí územního plánu je důvodem pro zrušení územního plánu. Skutečnost, že grafická část územního plánu užívá pro pozemky navrhovatele zařazení do ploch „orná půda“, „trvalý travní porost“ a „ostatní vodní plochy“, k jejichž přípustnému využití se textová část napadeného územního plánu nevymezuje, zakládá dle přesvědčení navrhovatele takový rozpor, pro nějž je třeba územní plán v rozsahu, v němž tyto plochy vymezuje, zrušit. Stanovení podmínek pro využití ploch s rozdílným způsobem využití je povinnou náležitostí textové části územního plánu ve smyslu čl. I. odst. 1 písm. f) přílohy č. 7 vyhlášky č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a o způsobu evidence územně plánovací činnosti.
 9. Dále navrhovatel namítal, že proces schvalování územního plánu je v jeho odůvodnění popsán zcela nedostatečně a není z něho patrné, zda a kdy měly dotčené orgány státní správy možnost uplatňovat k územnímu plánu své námitky a připomínky, a za jakých okolností měli tuto možnost samotní vlastníci pozemků včetně navrhovatele. Namítal rovněž, že z obsahu spisového materiálu není zřejmé, zda byl krajskému úřadu předán návrh územního plánu k jeho posouzení ve smyslu ustanovení § 51 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, (dále jen „stavební zákon“). Navrhovatel se domnívá, že nepřezkoumatelností postupu odpůrce mohlo dojít k zásahu do práv navrhovatele, neboť dotčené orgány státní správy byly seznámeny mimo jiné se stavem pozemků navrhovatele zařazených pod ostatní vodní plochu a mohly a měly uplatnit v rámci svých stanovisek námitky proti tomu, aby tyto pozemky byly zařazeny do těchto ploch. Navrhovatel proto požadoval, aby soud přezkoumal postup odpůrce při schvalování územního plánu z hlediska zákonnosti tohoto postupu.
 10. Rovněž namítal nedostatečné odůvodnění souladu napadeného územního plánu s úkoly a cíli územního plánování. Odpůrce v územním plánu toliko konstatoval, že návrh územního plánu respektuje cíle a úkoly územního plánování, vytváří předpoklady pro výstavbu a udržitelný rozvoj území, zajišťuje ochranu přírodních, kulturních a
- Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

civilizačních hodnot i ochranu životního prostředí. Takové odůvodnění však dle navrhovatele nelze akceptovat. Navrhovatel zdůraznil, že povinnost odůvodnit územní plán z hlediska souladu s cíli a úkoly územního plánování není pouhou formální záležitostí, ale naopak nutnou podmínkou pro to, aby veřejnost, dotčené orgány státní správy, okolní obce, ale i soudy byly schopny posoudit, zda územním plánem nedochází k ohrožení cílů a úkolů územního plánování. Navrhovatel trval na tom, že zařazení jeho pozemků do ploch odlišných od jejich stávajícího využití nebo do ploch neodpovídajících skutečnému stavu na pozemcích navrhovatele není v souladu s úkoly územního plánování, neboť neuspokojuje potřeby současné generace, nevytváří předpoklady pro výstavbu a udržitelný rozvoj na dotčených pozemcích spočívající ve vyváženém vztahu podmínek pro hospodářský rozvoj. Takové zařazení pozemků do ploch s rozdílným způsobem využití nelze považovat za řešení účelového využití a prostorového uspořádání území a nedosahuje souladu obecně prospěšných zájmů se zájmy soukromými, neboť nelze považovat za obecně prospěšný zájem, aby bylo území vymezeno v naprostém rozporu se skutkovým stavem v takovém území. Takovým jednáním odpůrce není dle navrhovatele sledován společenský, ale ani hospodářský potenciál rozvoje území, neboť je vlastníkově pozemků znemožněno užívání jeho pozemků stávajícím způsobem nebo způsobem odpovídajícím stavu pozemku. Z výše uvedených důvodů shledal navrhovatel napadený územní plán nepřezkoumatelným a v rozporu s cíli a úkoly územního plánování.

Vyjádření odpůrce k podanému návrhu

11. Odpůrce ve svém vyjádření podrobně popsal průběh přípravy a přijímání předmětného územního plánu.
12. K námitce navrhovatele, že rozhodnutí o jeho námitkách je nepřezkoumatelné, odpůrce uvedl, že celé znění všech uplatněných námitek a připomínek, včetně jejich vyhodnocení, které bylo předloženo zastupitelstvu obce ke schválení, je součástí složky o pořizování územního plánu Malé Březno. Pořizovatel vyhodnotil uplatněné námitky a připomínky a doporučil zastupitelstvu obce způsob jejich řešení. Odpůrce zdůraznil, že zastupitelstvo obce dle stavebního zákona rozhoduje o pořízení územního plánu v samostatné působnosti a stejně postupuje i při rozhodnutí o námitkách.
13. K námitce, že některé námitky navrhovatele byly vypořádány pouze jako připomínky, odpůrce pouze uvedl, že navrhovatel podal samostatně námitky a samostatně připomínky k návrhu územního plánu Malé Březno při veřejném projednávání. Tyto námitky a připomínky byly vyhodnoceny a bylo s nimi procesně naloženo podle právních předpisů. Dále uvedl, že navržené vyhodnocení následně schválilo Zastupitelstvo obce Malé Březno.
14. K námitce navrhovatele, že nezařazení pozemků navrhovatele do ploch zemědělských je nezákonné a představuje neproporcionální zásah do vlastnického práva navrhovatele, uvedl odpůrce, že charakteristika funkčního využití ploch pro zemědělskou výrobu umožňuje, mimo jiné, i výstavbu objektů stodola, stáje apod. Vzhledem k polohám pozemků navrhovatele ve volné krajině, bez návaznosti na stávající zastavěné území, vzniká reálná hrozba výstavby prostorově výrazných objektů, které naruší krajinný ráz a budou mít ve Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

svém důsledku negativní vliv na hodnoty, které je třeba ve správním území obce Malé Březno chránit. Jeden ze základních úkolů územního plánování, který je zakotven v § 19 stavebního zákona, je chránit a rozvíjet urbanistické a přírodní hodnoty. Tyto hodnoty by mohly být neuváženým rozmístěním zastavitelných ploch ve volné krajině ohroženy. Územní plán neomezuje navrhovatele v možnosti využívat pozemky pro hospodaření na zemědělské půdě – setí zemědělských plodin, pastva dobytka apod., ale limituje lokality, kde je možné realizovat stavby, v souladu s ohledem na ochranu hodnot v daném území a v zájmu udržitelného rozvoje území. Některé pozemky navrhovatele mají stanoveny bonitní půdní jednotky I. a II. Jedná se tedy o půdy nejvyšší ochrany. Na těchto pozemcích není vhodné umisťovat stavby, naopak je vhodné umisťovat stavby na pozemcích s nejnižším stupněm ochrany. I tyto faktory byly při zpracování návrhu územního plánu zohledňovány. Výsledný územní plán je výsledkem propojení jednotlivých požadavků občanů, obce a dotčených orgánů chránících veřejné zájmy a jeho soulad s nadřazenou územně plánovací dokumentací byl potvrzen.

15. K námitce týkající se přípustného využití ploch zemědělských odpůrce uvedl, že charakteristika funkčního využití jednotlivých ploch se řídí vyhláškou č. 501/2006 Sb., kterou však může zpracovatel dle místních podmínek v řešeném území doplnit. Tvrzení navrhovatele je dle přesvědčení odpůrce velice obecné, paušální až spekulativní a navíc tvrzené zásahy nepředstavují reálné dotčení na konkrétních veřejných subjektivních právech navrhovatele. Dle odpůrce bylo v řízení postupováno v souladu s platnými právními předpisy.
16. K námitce, že územní plán neobsahuje podmínky pro využití ploch orné půdy, ploch trvalého travního porostu a ostatních vodních ploch, odpůrce uvedl, že v daném případě neshledal rozpor mezi textovou a grafickou částí územního plánu. Neshledal ani rozpor s aplikovatelnými právními předpisy.
17. K námitce týkající se procesu schvalování územního plánu odpůrce uvedl, že je přesvědčen, že veškeré dotčené orgány měly možnost uplatňovat k územnímu plánu své námitky a připomínky, čímž byl dodržen zákonný postup schvalování územního plánu.
18. K námitce týkající se nedostatečného odůvodnění souladu územního plánu s úkoly a cíli územního plánování odpůrce uvedl, že je přesvědčen, že odůvodnění územního plánu jako celku je v souladu se zákonnými požadavky a s požadavky definovanými judikaturou Nejvyššího správního soudu. Trval na tom, že nerezignoval na svou povinnost zahrnout do územního plánu odůvodnění souladu s cíli a úkoly územního plánování.
19. Odpůrce dále zdůraznil, že je přesvědčen, že proces pořízení územního plánu probíhal plně v souladu se zákonem a platnými právními předpisy. Územní plán respektuje požadavky na udržitelný rozvoj území a je v souladu s nadřazenou územně plánovací dokumentací. Vymezené prvky územního systému ekologické stability lokálního i regionálního významu vycházejí z metodik a předpisů platných v době zhotovení územního plánu. Vymezené zastavitelné plochy a různé druhy funkčního využití umožňují budoucí rozvoj obce. Dále odpůrce zdůraznil, že za podmínky dodržení zásady subsidiarity a minimalizace zásahu může územním plánem dojít k omezení vlastníka nebo jiného nositele věcných práv k pozemkům či stavbám v území regulovaném územním plánem, nepřesáhnou-li spravedlivou míru; taková omezení nevyžadují souhlasu dotyčného vlastníka a tento je Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

povinen strpět je bez náhrady. Dle odpůrce shledá-li soud v přezkoumávaném územním plánu dodržení těchto zásad, není důvodem ke zrušení územního plánu ani to, že omezení vlastníka nebo jiného nositele věcných práv přesáhlo spravedlivou míru. Dle odpůrce byly všechny výše uvedené zásady dodrženy a důvod ke zrušení územního plánu proto není dán.

Replika navrhovatele

20. Na vyjádření odpůrce reagoval navrhovatel replikou. V této replice uvedl, že dle jeho názoru popis postupu při schvalování územního plánu a průběhu řízení měl být obsažen již v samotném napadeném územním plánu a nelze je dodatečně odůvodňovat až v řízení soudním. K námitce týkající se nepřezkoumatelnosti vypořádání námitek navrhovatele odpůrce uvedl pouze to, že o vypořádání námitek rozhodlo zastupitelstvo obce. Navrhovatel však zdůraznil, že dle jeho názoru musí vypořádání námitek být řádně odůvodněno, což nebylo.
21. Dále k argumentaci odpůrce týkající se nezařazení pozemků navrhovatele do ploch zemědělských navrhovatel uvedl, že v rámci ploch zemědělských je v předmětném územním plánu povoleno využití pro objekty zázemí zemědělské techniky, objekty technického vybavení a další stavby pouze na základě blíže nekonkretizovaného individuálního posouzení. Pokud by v případě konkrétní stavby hrozilo narušení krajinného rázu či nešetrné využití bonitní půdy, byla by daná situace posouzena příslušným stavebním úřadem s přihlédnutím k vyjádření orgánu ochrany přírody a krajiny a orgánu ochrany zemědělského půdního fondu. Odpůrcem uváděné hodnoty by tedy mohly být chráněny i v případě zařazení navrhovatelových pozemků do ploch zemědělských. Odpůrce místo toho přistoupil k mnohem závažnějšímu zásahu do práv navrhovatele, kdy se pokusil zcela vyloučit výstavbu (případně i nezbytnou pro zemědělské obhospodařování půdy) na pozemcích navrhovatele. Dále navrhovatel zdůraznil, že ze samotného územního plánu není zjištělné, proč nebyly zařazeny jeho pozemky do zemědělských ploch. Důvody odpůrce formuloval až v průběhu soudního řízení.
22. Ve vztahu k námitce týkající se vymezení přípustného využití ploch zemědělských v územním plánu navrhovatel v replice zdůraznil, že odpůrce nespécifikoval místní podmínky, které by odůvodňovaly odchýlení od úpravy zachycené v právním předpise. Dále navrhovatel zdůraznil, že samotné zařazení jeho pozemků do ploch zemědělských za situace, kdy by bylo přípustné využití těchto ploch stanoveno v rozporu se zákonem, by neproporcionální zásah do práv navrhovatele nezhojilo. Současně navrhovatel zdůraznil, že je rovněž vlastníkem celé řady pozemků (parc. č. „X“ či „X“vše v k. ú. x), které předmětným územním plánem byly zahrnuty do ploch zemědělských.

Posouzení věci soudem

23. O návrhu soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť navrhovatel i odpůrce s tímto postupem výslovně souhlasili.
24. Soud se nejprve při posuzování návrhu zabýval splněním podmínek řízení, přičemž dospěl k závěru, že je věcně a místně příslušný k projednání návrhu, dále že navrhovatel byl Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

aktivně legitimován k podání předmětného návrhu ve smyslu § 101a odst. 1 s. ř. s., přičemž tak učinil v zákonné lhůtě stanovené v § 101b odst. 1 s. ř. s. Dále soud uvádí, že rozsah soudního přezkumu opatření obecné povahy v daném případě byl dán § 101b odst. 2 a § 101d odst. 1 s. ř. s., z nichž vyplývá, že soud přezkouvává opatření obecné povahy pouze v rozsahu, který navrhovatel uplatnil v návrhu nebo ve lhůtě uvedené v § 101b odst. 1 s. ř. s. Povinností navrhovatele je proto tvrdit, že opatření obecné povahy nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec návrhových bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného opatření obecné povahy, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného opatření obecné povahy podle § 101b odst. 4 ve spojení s § 76 s. ř. s. Takové vady však soud neshledal.

25. V předmětné věci již Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodoval rozsudkem ze dne 4. 5. 2016, č. j. 40 A 2/2016-50. Tímto rozsudkem zrušil napadený územní plán v části J. označené jako „Rozhodnutí o námitkách a jejich odůvodnění“, bod 2) (rozhodnutí o námitkách F. H.) a v části K, označené jako „Vyhodnocení připomínek“, bod 2) (vyhodnocení připomínek pana F. H.). V uvedeném rozhodnutí krajský soud shledal nedůvodnou námitku, dle které proces schvalování územního plánu byl v jeho odůvodnění nedostatečně popsán a není z něj patrné, zda a kdy měly dotčené orgány možnost uplatňovat k územnímu plánu námitky a připomínky a za jakých okolností tuto možnost měli samotní vlastníci pozemků včetně navrhovatele. Dále krajský soud jako nedůvodnou posoudil také námitku upozorňující, že napadený územní plán neobsahuje podmínky pro využití ploch „orná půda“, „trvalý travní porost“ a „ostatní vodní plocha“, ačkoli uvedené plochy jsou obsaženy v jeho grafické části. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že odpůrce nedostatečně odůvodnil soulad napadeného územního plánu s cíli a úkoly územního plánování. Krajský soud dále shledal nedůvodnou námitku, že vymezení přípustného využití zemědělských ploch neodpovídalo zcela § 14 vyhlášky č. 501/2006 Sb.
26. Navrhovateli naopak krajský soud přisvědčil v názoru, že odpůrce postupoval nezákonně tím, že vypořádal toliko část jeho výhrad jako námitky a zbývající část jen jako připomínky. Krajský soud se dále ztotožnil s navrhovatelem co do námitky nepřezkoumatelnosti vypořádání jeho námitek v odůvodnění napadeného územního plánu.
27. Závěrem krajský soud uvedl, že ačkoli se navrhovatel v návrhu domáhal zrušení územního plánu vymezujícího konkrétní plochy či ve vztahu ke konkrétním parcelám, podstata zásadních námitek navrhovatele směřovala do vypořádání jeho námitek vůči napadenému územnímu plánu. Dle § 54 odst. 4 stavebního zákona platí, že dojde-li ke změně nebo zrušení rozhodnutí o námitkách, je obec povinna uvést územní plán do souladu s tímto rozhodnutím; do té doby nelze rozhodovat a posuzovat podle těch částí územního plánu, které jsou vymezeny v rozhodnutí o zrušení rozhodnutí o námitkách. Krajský soud proto s ohledem na vypořádání jednotlivých námitek navrhovatele uplatněných v řízení před soudem a s přihlédnutím k tomu, čeho chtěl navrhovatel podaným návrhem dosáhnout, zrušil v části J. napadeného územního plánu, označené jako „Rozhodnutí o námitkách a jejich odůvodnění“, bod 2) - rozhodnutí o námitkách pana F.H. a v části K. napadeného územního plánu, označené jako „Vyhodnocení připomínek“, bod 2) - vyhodnocení připomínek pana F.H..

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

28. Uvedený rozsudek navrhovatel napadl včasnou kasační stížností. Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 13. 6. 2018, č. j. 3 As 112/2016-37, pak rozsudek krajského soudu ze dne 4. 5. 2016, č. j. 40 A 2/2016-50, zrušil a věc Krajskému soudu v Ústí nad Labem vrátil k dalšímu řízení.
29. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že ve výše citovaném rozsudku Krajský soud v Ústí nad Labem pochybil v tom, že nerozhodl o celém předmětu řízení, kdy pouze zrušil rozhodnutí o námitkách navrhovatele a část textové části územního plánu týkající se navrhovatele, aniž by zohlednil formulaci žalobního petitu, kterou se navrhovatel domáhal zrušení konkrétních částí územního plánu. Dále Nejvyšší správní soud shledal pochybení v tom, že krajský soud nesprávně uvážil o důvodnosti námítky absence podmínek pro přípustné využití některých ploch v územním plánu. Rovněž shledal Nejvyšší správní soud pochybení krajského soudu ve skutečnosti, že v rámci vypořádání námítky absence vyhodnocení souladu územního plánu s cíli a úkoly územního plánování sice správně zrušil rozhodnutí odpůrce o námitkách stěžovatele, avšak nezavázal odpůrce, aby se v novém rozhodnutí s touto otázkou vypořádal. Také Nejvyšší správní soud shledal pochybení krajského soudu ve skutečnosti, že se věcně nezabýval dílčí námitkou navrhovatele, ve které namítal možné nedodržení procesního postupu vyžadovaného § 51 stavebního zákona. Ve vztahu k vypořádání ostatních kasačních námitek navrhovatele se Nejvyšší správní soud ztotožnil se závěry krajského soudu.
30. Na tomto místě soud podotýká, že v novém soudním řízení je zdejší krajský soud podle ustanovení § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán shora uvedenými právními názory Nejvyššího správního soudu obsaženými ve výše citovaném rozsudku.
31. Navrhovatel ve svém návrhu namítal, že veškeré jeho výhrady týkající se územního plánu nebyly vyřešeny jako námitky, ale některé z nich byly vypořádány pouze ve formě připomínek. K tomu soud uvádí následující. Z obsahu správního spisu vyplývá, že navrhovatel ve svém podání ze dne 28. 2. 2011 výhrady, které se přímo týkaly pozemků v jeho vlastnictví, označil jako námitky a výhrady týkající se veřejného prostranství a pozemku sousedícího s pozemkem navrhovatele označil jako připomínky. V souladu s tímto označením je následně odpůrce v rámci územního plánu vypořádal.
32. Otázkou způsobu vypořádání výhrad v rámci územního plánování se zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 28. 3. 2008, č. j. 2 Ao 1/2008-51, kde konstatoval, že „rozhodujícím kritériem, dle kterého je podání obsahující výhrady proti návrhu opatření obecné povahy kvalifikováno jako připomínka či námitka (§ 172 odst. 5 správního řádu z roku 2004), není kvalita či obsahové náležitosti tohoto podání, nýbrž to, kdo výhrady vznesl. Pokud jsou tedy výhrady proti územnímu plánu vzneseny vlastníkem nemovitostí dotčených návrhem veřejně prospěšných staveb, veřejně prospěšných opatření a zastavitelných ploch, popřípadě též zástupcem veřejnosti (§ 52 odst. 2 stavebního zákona z roku 2006), musí k nim být bez dalšího přistoupeno jako k námitkám“. Obdobně judikoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 23. 9. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-185, kde dospěl k závěru, že „vlastník pozemku či stavby dotčených návrhem veřejně prospěšných staveb, veřejně prospěšných opatření nebo zastavitelných ploch, je oprávněn podat námitky k návrhu územního plánu dle § 52 odst. 2 stavebního zákona. Tyto námitky však nejsou omezeny pouze na části týkající se uvedených nemovitostí dotčených návrhem veřejně prospěšných staveb, veřejně prospěšných opatření nebo
- Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zastavitelných ploch, nýbrž se mohou týkat jakékoli části návrhu územního plánu, nebo i postupu při jeho zadání či zpracování.“

33. Soud neshledal nejmenší důvod od výše uvedených závěrů se odchýlit. V souladu s ustanovením § 172 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“) musí rozhodnutí o námitkách obsahovat vlastní odůvodnění, které se uvede jako součást odůvodnění opatření obecné povahy. Z výše uvedeného vyplývá, že pokud je subjekt oprávněn vznášet námitky v rámci tvorby územního plánu, pak veškeré jeho včasné vznesené výhrady musí být v rámci tvorby územního plánu vypořádány jako námitky včetně jejich řádného odůvodnění.
34. V daném případě není mezi účastníky sporu, že žalobce byl subjektem oprávněným k podání námitek a že písemné výhrady obsažené v přípisu ze dne 28. 2. 2011 byly v rámci přijímání územního plánu podány včasné. Jak již bylo výše uvedeno, samotný navrhovatel ve svém podání některé své výhrady označil jako námitky a některé označil jako připomínky. Dle soudu však bez ohledu na tuto skutečnost bylo na odpůrci, aby výhrady řádně vyhodnotil s přihlédnutím k jejich obsahu i postavení navrhovatele v předmětném řízení. Dle soudu měl odpůrce veškeré včasné uplatněné výhrady odpůrce vyhodnotit jako námitky a v souladu s tímto jejich charakterem je měl vypořádat v rozhodnutí o námitkách včetně jejich řádného odůvodnění, a to bez ohledu na to, jak navrhovatel jednotlivé výhrady sám označil, neboť odpůrce jako správní orgán byl vázán zásadou legality zakotvenou v § 2 správního řádu. Takto ovšem odpůrce nepostupoval, vypořádal výhrady navrhovatele výlučně v souladu s jejich formálním označením v podání samotného navrhovatele. Tím dle soudu zatížil předmětný územní plán nezákonností ve smyslu § 101b odst. 4 s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 1 s. ř. s., neboť v rozporu s ustanovením § 172 odst. 5 správního řádu nebylo o všech námitkách navrhovatele náležitě rozhodnuto. S ohledem na výše uvedené skutečnosti vyhodnotil soud tuto námitku jako zcela důvodnou.
35. Dále navrhovatel namítal, že vypořádání jím uplatněných námitek v rozhodnutí o námitkách, které je součástí odůvodnění územního plánu, je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů.
36. V ustanovení § 172 odst. 5 správního řádu je mimo jiné uvedeno, že o námitkách rozhoduje správní orgán, který opatření obecné povahy vydává, a rozhodnutí o námitkách, které musí obsahovat vlastní odůvodnění, se uvede jako součást odůvodnění obecné povahy. Otázkou náležitosti odůvodnění rozhodnutí o námitkách v rámci přijímání opatření obecné povahy se zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 24. 11. 2010, č. j. 1 Ao 5/2010-169, kde uvedl, že *„na odůvodnění rozhodnutí o námitkách je třeba klást stejné požadavky jako v případě typických správních rozhodnutí (§ 68 odst. 3 správního řádu). Musí z něho být seznatelné, z jakého důvodu považuje obec námitky uplatněné oprávněnou osobou (§ 52 odst. 2 stavebního zákona) za liché, mylné nebo vyvrácené, nebo proč považuje skutečnosti předestírané oprávněnou osobou za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené.“* V daném konkrétním případě z obsahu přezkoumávaného územního plánu vyplývá, že odpůrce vyhotovil návrh rozhodnutí mimo jiné i o námitkách navrhovatele a předložil je zastupitelstvu k rozhodnutí. Návrh rozhodnutí je v územním plánu označen u jednotlivých námitek jako „Vyhodnocení“.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Z formulací obsažených pod označením „Vyhodnocení“ vyplývá, že u řady námitek navrhovatele byl zastupitelstvu předložen návrh na vyhovění námitce či na částečné vyhovění námitce navrhovatele. U valné většiny námitek je pod označením „Závěr“ pouze lakonicky konstatováno „*Námitce nebylo vyhověno*“, aniž by bylo v územním plánu obsaženo jakékoliv odůvodnění tohoto závěru. U některých námitek pak není vůbec uvedeno, jak o nich bylo rozhodnuto a pod označením „Závěr“ je uvedeno „*upraveno v legendě*“ či „*Je zachována VPS – úprava komunikace pro RD v Malém Březně; VPS – připojení komunikace u nového sportoviště ve Vysokém Březně; VPS – Inženýrské sítě - nové sítě pro RD v Malém Březně*“. Jak je výše uvedeno, z právní úpravy jednoznačně vyplývá, že rozhodnutí o námitkách musí obsahovat výrok a jeho řádné odůvodnění. Z rozhodnutí o námitkách tedy musí být jednoznačně patrné, jakým způsobem bylo o jednotlivých námitkách oprávněné osoby rozhodnuto, a toto rozhodnutí musí být odůvodněno, přičemž odůvodnění tohoto rozhodnutí musí obsahovat náležitosti stanovené § 68 odst. 3 správního řádu, tedy důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Na tomto místě musí soud konstatovat, že na tuto povinnost odpůrce zcela rezignoval. U jednotlivých námitek zcela absentuje odůvodnění rozhodnutí o námitce a u některých námitek dokonce není ani patrné, jak o nich bylo rozhodnuto. S ohledem na to je pak rozhodnutí o námitkách navrhovatele zcela nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů ve smyslu § 101b odst. 4 s. ř. s. a § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

37. S přihlédnutím k výše uvedenému dospěl soud k závěru, že uvedené vady rozhodnutí o námitkách navrhovatele spočívající v nesprávném vyhodnocení některých výhrad navrhovatele jako připomínek a nepřezkoumatelném odůvodnění rozhodnutí o ostatních námitkách navrhovatele jsou tak zásadní, že měly vliv na zákonnost rozhodnutí o námitkách navrhovatele. Vzhledem k tomu, že námitky navrhovatele směřují přímo proti funkčnímu určení plochy B8, využití pozemků navrhovatele vymezených v petitu jeho návrhu, případně proti stanoveným podmínkám pro využití ploch zemědělských, a nelze v tuto chvíli stanovit, zda řádné vypořádání námitek by nevedlo ke změně v určení sporné plochy, v určení v petitu uvedených pozemků či ke změně podmínek stanovených pro využití ploch zemědělských, soud podle § 101d odst. 2 s. ř. s. výrokem I. rozsudku rozhodl, že se územní plán města obce Malé Březno ze dne 28. 12. 2012, č. j. 1/2012, se ruší v částech vymezujících:

- 1) plochu trvalého travního porostu na pozemcích parc. č. „X“ a č. „X“ v k. ú. x,
- 2) plochu smíšenou obytnou na pozemku parc. č. „X“ v k. ú. x,
- 3) plochu orné půdy na pozemcích parc. č. „X“ a parc. č. „X“ v k. ú. x,
- 4) plochu ostatní vodní plochy na pozemcích parc. č. „X“ a parc. č. „X“ v k. ú. x,
- 5) plochu ostatní plochy na pozemku parc. č. „X“ v k. ú. x,
- 6) hlavní využití, přípustné využití, podmíněčné využití a nepřípustné využití pozemků zařazených do ploch zemědělských,
- 7) plochu bydlení B8,

a to dnem právní moci tohoto rozsudku.

38. S ohledem na skutečnost, že soud shledal ve výše vymezených vadách týkajících se vypořádání námitek navrhovatele v rámci přijímání územního plánu důvod pro zrušení Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

územního plánu naplňující v plné míře rozsah navrhovaný navrhovatelem v petitu návrhu, bude se soud zbývajících námitkami navrhovatele již zabývat pouze ve stručnosti.

39. Navrhovatel ve svém návrhu namítal, že proces schvalování územního plánu je v jeho odůvodnění popsán zcela nedostatečně a není z něho patrné, zda a kdy měly dotčené orgány státní správy možnost uplatňovat k územnímu plánu své námitky a připomínky a za jakých okolností měli tuto možnost samotní vlastníci pozemků včetně navrhovatele.
40. Navrhovatel ve své námitce jednoznačně napadal skutečnost, že výše uvedené skutečnosti nejsou dostatečně popsány v územním plánu. Jeho námitka tedy nesměřovala k přezkumu skutečnosti, zda a kdy měli dotčené orgány a vlastníci pozemků možnost vznášet námitky, ale směřovala výhradně k nepřezkoumatelnosti předmětného územního plánu pro nedostatek důvodů, spočívající v tom, že navrhovatelem uvedené skutečnosti odůvodnění územního plánu neobsahuje. V tomto smyslu k této námitce rovněž soud s ohledem na výše zmíněné ustanovení § 101d odst. 1 s. ř. s. při jejím vypořádání přistoupil.
41. V ustanovení § 43 odst. 6 stavebního zákona je uvedeno, že náležitosti obsahu územního plánu a obecné požadavky na využívání území stanoví prováděcí právní předpis. Tímto prováděcí právním předpisem je vyhláška č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a způsobu evidence územně plánovací činnosti. V § 13 odst. 1 uvedené prováděcí vyhlášky je uvedeno, že územní plán obsahuje textovou a grafickou část s tím, že obsah územního plánu, včetně jeho odůvodnění, je stanoven v příloze č. 7 citované vyhlášky. V uvedené příloze č. 7 k vyhlášce č. 500/2006 Sb. pak není jako podstatná část územního plánu uveden popis průběhu přijímání územního plánu, z něhož by bylo patrné, které orgány a kdy měly možnost k územnímu plánu podávat námitky a připomínky a kdy měli a za jakých okolností tuto možnost i vlastníci pozemků v dotčené obci. Tento popis není předjímán ani v ustanovení § 53 odst. 4 a 5 stavebního zákona, na které vyhláška v citované příloze rovněž odkazuje. Dle soudu ani z ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, kde jsou stanoveny požadavky na odůvodnění správního rozhodnutí, nevyplývá požadavek, aby odůvodnění správního rozhodnutí obsahovalo shrnutí průběhu předcházejícího řízení. Absence popisu přijímání územního plánu v jeho odůvodnění tak dle soudu není v rozporu s právním předpisem a tuto námitku shledal soud jako nedůvodnou. S tímto závěrem se plně ztotožnil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 6. 2018, č. j. 3 As 112/2016-37.
42. Navrhovatelem vyjádřené pochyby o tom, zda byly dotčené orgány státní správy seznámeny s některými skutečnostmi, nepovažuje soud za projednatelnou námitku pro její nedostatečnou určitost. Navrhovatel vycházel ze spekulativního předpokladu, dle kterého by dotčené orgány uplatnily proti konkrétním částem územního plánu námitky, byly-li by s ním řádně seznámeny; pokud tedy námitky neuplatnily, indikuje to dle navrhovatele vady v procesním postupu pořizovatele územního plánu. Obecný apel na soud, aby na základě těchto indicií přezkoumal zákonnost procesního postupu odpůrce, tak nemůže jako projednatelná námitka obstát. K obdobnému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 6. 2018, č. j. 3 As 112/2016-37.
43. Dále navrhovatel namítal, že ze správního spisu není patrné, zda byl návrh územního plánu předán krajskému úřadu k posouzení podle § 51 stavebního zákona. V § 51 odst. 1 Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

stavebního zákona ve znění platném ke dni přijetí přezkoumávaného územního plánu bylo stanoveno, že návrh územního plánu posuzuje před řízením o jeho vydání krajský úřad, kterému pořizovatel předloží návrh územního plánu a zprávu o jeho projednání. Z obsahu správního spisu vyplývá, že návrh územního plánu byl krajskému úřadu řádně přeložen a schválen stanoviskem Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 3. 1. 2011, č. j. 208/UPS/2010, JID 219894/2010/KUUK. S ohledem na skutečnost, že mezi posouzením návrhu územního plánu krajským úřadem a veřejným projednáním návrhu územního plánu nabyla dne 20. 10. 2011 účinnosti nová územně plánovací dokumentace kraje – Zásady územního rozvoje Ústeckého kraje, byl opětovně předložen návrh územního plánu krajskému úřadu po zapracování změn respektujících Zásady územního rozvoje Ústeckého kraje. Po zapracování připomínek krajského úřadu byl soulad předmětného územního plánu se Zásadami územního rozvoje Ústeckého kraje potvrzen Krajským úřadem Ústeckého kraje stanoviskem ze dne 9. 11. 2012, č. j. UPS/86/2011, JID 152384/2012/KUUK. Tuto námitku tedy shledal soud zcela nedůvodnou.

44. Dále navrhovatel namítal, že územní plán neobsahuje podmínky pro využití ploch „orná půda“, „trvalý travní porost“ a „ostatní vodní plocha“, ačkoli uvedené plochy jsou obsaženy v grafické části územního plánu. Soud konstatuje, že v grafické části, a to v koordinačním plánu územního plánu, jsou v legendě skutečně uvedeny mimo jiné plochy „orná půda“, „trvalé travní porosty“ a „ostatní vodní plochy“. Vyhláška č. 501/2006 Sb. pojem „*plochy s rozdílným způsobem využití*“ užívá jako legislativní zkratku, kterou definuje v § 3 odst. 2 písm. a) větě před středníkem citovaného předpisu, kde je stanoveno, že „*plochy se vymezují podle stávajícího nebo požadovaného způsobu využití (dále jen „plochy s rozdílným způsobem využití“)*“. Rozdílným způsobem využití se tedy rozumí fakt, že u všech ploch řešených územním plánem musí být stanoven způsob jejich využití, přičemž tento způsob bude různý. Každé ploše řešené územním plánem tak musí být přiřazen některý ze způsobů využití uvedených v §§ 4 až 19 vyhlášky č. 501/2006 Sb. (nejde-li o výjimku předpokládanou v § 3 odst. 4 větě druhé vyhlášky) bez ohledu na to, o jakou plochu jde. V textové části územního plánu se pak u těchto ploch obligatorně stanoví podmínky se stanovením hlavního (lze-li stanovit), přípustného, podmínečně přípustného a nepřípustného účelu využití.
45. Pokud tedy územní plán v textové části neobsahuje podmínky pro využití některých ploch vymezených v grafické části územního plánu, jedná se o rozpor s právním předpisem, který je podstatnou vadou územního plánu. Tato skutečnost by byla dalším důvodem pro zrušení územního plánu ve vztahu k pozemkům, které jsou uvedeny v petitu a jsou územním plánem zařazeny do ploch, u nichž nebyl definován v územním plánu jejich způsob využití. K obdobnému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 6. 2018, č. j. 3 As 112/2016-37.
46. Dále navrhovatel namítal nedostatečné odůvodnění souladu napadeného územního plánu s úkoly a cíli územního plánování. Navrhovateli lze přisvědčit v tom, že Nejvyšší správní soud již v minulosti (například v rozsudku ze dne 18. 1. 2011, č. j. 1 Ao 2/2010-185, na který odkazoval již v návrhu) vyslovil, že pouhá parafráze obsahu ustanovení § 18 a § 19 stavebního zákona jako součást odůvodnění opatření nepostačuje; pokud z něj požadované důvody, skutková zjištění a úvahy nelze zjistit, je opatření obecné povahy zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti. Tento požadavek ovšem nelze vykládat dogmaticky. Je-li (jako je Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

tomu v daném případě) přijímán nový územní plán celé obce, lze si jen stěží představit, jak by měl pořizovatel pro každou řešenou lokalitu vysvětlovat soulad přijatého řešení s jednotlivými požadavky ustanovení § 18 a § 19 stavebního zákona, jak to předpokládá § 53 odst. 4 písm. b) stavebního zákona ve spojení s § 53 odst. 5 písm. a) stavebního zákona. Výše popsaný způsob odůvodnění tak může být v těchto případech zhojen tím, že se pořizovatel vypořádá s těmito požadavky (tedy se souladem územního plánu s cíli a úkoly územního plánování) v rámci rozhodnutí o námitkách, a to se zřetelem na charakter těchto námitek. To však odpůrce v posuzované věci neučinil.

47. Na tomto místě musí soud zdůraznit, že při tvorbě nového územního plánu, který je první územně plánovací dokumentací obce, je nutno vycházet z „právního stavu území, tj. z údajů katastru nemovitostí, tento stav se ovšem do konkrétní podoby ploch s rozdílným využitím nepřenáší automaticky, ale je vždy nutno konfrontovat právní stav se stavem skutečným. Je-li zde zjištěn nesoulad, postupuje se tak, že se do územního plánu promítne onen faktický stav (nemá-li negativní dopad na cíle a úkoly územního plánování), v opačném případě se při návrhu funkčního využití vychází ze stavu právního (údaje katastru nemovitostí). Takové zhodnocení ovšem při vypořádání námitek navrhovatele zcela absentuje. Uvedená absence vyhodnocení souladu územního plánu s cíli a úkoly územního plánování ve vztahu k pozemkům, k nimž směřovaly námitky navrhovatele, by byla dalším důvodem pro zrušení územního plánu ve vztahu k těmto pozemkům. Bude tedy nutné, aby se pořizovatel územního plánu v novém rozhodnutí o námitkách přezkoumatelným způsobem vyjádřil i k tomuto aspektu věci.
48. Navrhovatel dále namítal, že vymezení přípustného využití zemědělských ploch stanovené v textové části územního plánu neodpovídá zcela § 14 vyhlášky č. 501/2006 Sb. V citovaném ustanovení je uvedeno, že plochy zemědělské se obvykle samostatně vymezují za účelem zajištění podmínek pro převažující zemědělské využití a zahrnují zejména pozemky zemědělského půdního fondu, pozemky staveb, zařízení a jiných opatření pro zemědělství a pozemky související dopravní a technické infrastruktury. V předmětném územním plánu je uvedeno, že hlavním využitím plochy, pokud jde o plochy zemědělské, je umístění zemědělských areálů spojených s využíváním zemědělského půdního fondu. Přípustným využitím těchto ploch je využití pro provozy zemědělské rostlinné výroby neomezující bydlení v okolí a funkce bydlení. Podmínečně přípustným využitím těchto ploch je využití na základě individuálního posouzení pro objekty pro zázemí zemědělské techniky, objekty technického vybavení a v přiměřeném rozsahu pro chov hospodářských zvířat. Všechny ostatní objekty a provozy jsou v uvedených plochách dle územního plánu nepřípustné.
49. V ustanovení § 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb. je uvedeno, že plochy s rozdílným způsobem využití se vymezují s ohledem na specifické podmínky a charakter území zejména z důvodů omezení střetů vzájemně neslučitelných činností a požadavků na uspořádání a využívání území. Zcela v souladu s uvedenými principy byly v přezkoumávaném územním plánu pod bodem F na straně 16 vymezeny zemědělské plochy. Dle názoru soudu definice obsažená v územním plánu není v rozporu s vymezením zemědělských ploch obsaženým v § 14 vyhlášky č. 501/2006 Sb., a ani nedošlo k vymezení ploch ve smyslu § 3 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. s jiným způsobem využití, než je stanoveno v § 4 až § 19 citované vyhlášky. V územním plánu jsou pouze v souladu s principy obsaženými v § 3 citované Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vyhlášky zemědělské plochy co do způsobu jejich využití podrobněji vymezeny. Takový postup při tvorbě územního plánu je dle soudu zcela v souladu s principy územního plánování, kdy je vždy nutno respektovat specifické potřeby konkrétních oblastí. Stanovili tedy územní plán na zemědělských plochách určitá omezení (přípustné, podmíněně přípustné a nepřípustné využití), jde nepochybně o výsledek koordinace způsobu využití těchto ploch s jinými typy využití stanovenými pro jiné pozemky. Není přitom úkolem soudů „*stanovovat, jakým způsobem má být určité území využito; jeho úkolem je sledovat, zda se příslušná politická jednotka (obec) při tvorbě územního plánu pohybovala v (právních předpisy a judikaturou stanovených) mantinelech. Bylo-li tomu tak, je každá varianta využití území, která se takto 'vejde' do mantinelů územního plánování, akceptovatelná a soud není oprávněn politické jednotce vnucovat variantu jinou. Soud brání jednotlivce (a tím i zprostředkovaně celé politické společenství) před excesy v územním plánování a nedodržením zákonných mantinelů, avšak není jeho úkolem, aby sám územní plány dotvářel*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 2/2007-73, publikovaný pod č. 1462/2008 Sb. NSS).

50. Namítá-li navrhovatel, že v textové části územního plánu nejsou stanoveny konkrétní podmínky, na jejichž základě by bylo možné posoudit, zda je konkrétní záměr na zemědělských plochách podmíněně přípustný, je nutno konstatovat, že právní úprava nic takového nepředpokládá. Ostatně ani sám navrhovatel neuvádí, o jaké ustanovení právního předpisu svůj požadavek opírá. Bude-li navrhovatel v budoucnu chtít realizovat činnosti uvedené v územním plánu jako podmíněně přípustné, bude jejich soulad s územním plánem posuzován vždy ad hoc se zřetelem na koordinaci cílů a úkolů územního plánování v dané lokalitě, které nepovede ke zhoršení kvality prostředí a hodnoty území (§ 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb.).
51. Co se týče té části námítky, kde navrhovatel namítá absenci zdůvodnění, na základě čeho došlo územním plánem k omezení chovu hospodářských zvířat na zemědělských plochách a na základě jakých specifických potřeb omezil zhotovitel územního plánu realizaci zázemí pro zemědělskou techniku nebo technickou a dopravní infrastrukturu, zde je nutno odpůrci upozornit, že tyto důvody odpůrci měl sdělit v rozhodnutí, kterým vypořádal navrhovatelem, vznesené totožné námítky v rámci projednávání územního plánu (odůvodnění opatření obecné povahy, část J. bod 2. VI.). Jak již bylo uvedeno výše soud vypořádání mimo jiné i námítky navrhovatele týkající se vymezení využití zemědělských ploch shledal nepřezkoumatelným, a proto výrokem I. rozsudku mimo jiné zrušil územní plán i v části vymezující hlavní využití, přípustné využití, podmíněně přípustné využití a nepřípustné využití pozemků zařazených do ploch zemědělských.
52. Navrhovatel měl v projednávané věci plný úspěch, a proto soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. a ustanovení § 110 odst. 3 s. ř. s. uložil odpůrci povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 5. 2016, č. j. 40 A 2/2016-50, v celkové výši 30 570 Kč. Tato částka se skládá z částky 5 000 Kč za zaplacený soudní poplatek; z částky 9 300 Kč za tři úkony právní služby právního zástupce navrhovatele po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání návrhu - § 11 odst. 1 písm. d), podání Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

repliky - § 11 odst. 1 písm. d)]; z částky 900 Kč za tři s tím související režijní paušály po 300 Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., z částky 5 000 za zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost, z částky 3 100 Kč za jeden úkon právní služby zástupce navrhovatele v rámci řízení o kasační stížnosti podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, [podání kasační stížnosti - § 11 odst. 1 písm. d)], z částky 300 Kč za jeden režijní paušál související s podáním kasační stížnosti, z částky 3 100 Kč za jeden úkon právní služby právního zástupce navrhovatele podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, [podání návrhu na určení lhůty - § 11 odst. 1 písm. d)], z částky 300 Kč za s tím související režijní paušál a z částky 3 570 Kč odpovídající 21% DPH z výše uvedených částek kromě soudních poplatků.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 27. srpna 2019

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)